

אנני

„יחי ברגוריון! יחי ריקה זדאי!“ קרא מדי קולק השתוי

ריקה זדאי

בחורה מחבר שלי. זה נקרא רופי, מה?

אבל כל החינוך האירופי ליוחנן. התחלתי לבקר בכל הרצאותי לשאול שאלות ולברר בלתי ברורים. הוא התחיל ללחץ ביתי. ובהדרגה אף שכח שב מסיבה מוצלחת עם חברי לבס להורי שאנחנו מתחננים. „מי שאלו אותי, יוחנן? זה שמגנן? כמה הוא מרויח לחודש?“

אחר כך שמעתי שזאת שאלה טבעי לשפתותיהם של הורים להתחנן. אבל במקרה המיוחד הזה זאת באמת שאלה לענין. חקר או 25 ל"י לחודש באים שבע לירות תמורת ליווי בפסנתר רי בלט, כל בוקר בין שבע להנישואין נדחו עד שאגמור ואקבל עבודה כמורה. סיימתי קדה של מורה מוסמכת בישראל, נות למשרד החינוך כדי לקבל עוד לפני שהסקפתי לגשת ולו אותי ברחוב אחד מחברי, מור „ריקה, יופי שמצאתי אותך, א עבודה? יש לי עבודה בשבילך צריך לעזוב את העבודה כדי בחינות באוניברסיטה. את יכר מדי.“

חשבתי שהוא אפילו יותר מדי מחונן. ניסיתי למשוך את תשומת לבו, לדבר אתו, להתקרב אליו באיזה תשומת לב. קרחון הונגרי „היית או עם חברי הסביר לי אחרי כמה שבור עות, כשהקרח נמס, „אף פעם לא חשבתי שאסחוב

שאנסונים צרפתיים וליחה את הנגינה בשריקה אדני רה. פערתי את פי ולא סגרתי אותו עד שלבסוף שאלתי את בעלת הבית: „מי זה מנגן?“ „הוא המנהל המוסיקאלי של אימקא בירושלים. נורא מוכשר.“ יוחנן היה מנומס ומחונן לא פחות ממני. אז

בילדותי היתה אומנת לי אומרת: הגבר סומן לך פת. הוהרי ממנו בוקר וגם ערב הוא חית טרף והוא יאכל אותך. אל תאמיני לדברו. הרי תוכי אינו כבדו... ואנוכי הבת המחוננת, את שפתי נושכת כשגבר יסלח מבט הן אנוכי היטב היטב יודעת: מן החינוך עד למיטה רק צעד. כי הגברים, כוונתם אצות.

הבת המחוננת, בפומון של חיים חפר, היא אני. את הפומון אני שרה ערב ערב, בהצגת נחטוף אותו בשקט ב"תיאטרון זורה. אני עושה זאת בצדקנות ובחסדנות, כדי להרגיז את בעלי שבהצגה, דון ניציה היקר. למטה, מתחת לבמה, קורץ לי יוחנן, בעלי בחיים. הוא מלחה אותי מעל הפסנתר.

בבית מחכה לשינוי בת מחוננת עוד יותר: יעל בת ששת החודשים. אני משתפת בשתי הצגות, מוחה את האיפור הי בוער על פני, מחייכת לאלה שנוכסו מא חורי הקלעים לומר „תודה“ ויופי, ואף פעם איראפשר לדעת מדוע הם עושים זאת: מתוך נימוס באמת, או סתם כדי שגם אני אכנס אליהם מאחורי הקלעים בהצגות של הם. אחרי כל זה אני רצה הביתה. להנך את בתי.

במלי הצנוזר משגיח על הופעותי בנחטוף אותו בשקט. כאילו במיוחד בשבילה, תיכנן הצייר של ההצגה מסך שקוף לגמרי, מאחוריו נמצאת מיסתי, כשהוא פנוי מן הנגיעה על הפסנתר, מטפס יוחנן אל הבמה, עומד מאחורי המסך, ומשגיח עלי מקרוב. מה לעשות? ככה זה כשמתחננים.

אני כשלעצמי, הייתי מחוננת מאד. אמי שמרה על חינוכי בכל מחיר. אמנם אומנת לא היתה לי, אבל מן הגברים הוהירו אותי תמיד. זו גם היתה כנראה הסיבה, מדוע שלחו אותי הורי לבית הספר לבנות למן בירושלים, בו למדתי כל מיני דברים יפים במשך שמונה שנים רצופות.

אך למרות כל זאת תפשו אותי פעם ב מעשה לא יפה, שעשיתי כדי להשיג דבר שחשבתי אותו ליפה ביותר בעולם: פרחים. סמוך לביתנו התגורר ערבי עשיר ש בחצר ביתו גדלו הפרחים היפים ביותר ש ראיית מעולם. מדי פעם הייתי מתגנבת לשם ותולשת כמה מהם. פעם, כשעסקתי בעיסוק פורח זה, הרגשתי שמישהו תולש לי את כובעני. „תקבלי את הכובע רק אם תשלחי אלי את אמך,“ אמר קול כועס. מאז לא היו לי לא כובע ולא פרחים. עכשיו, אחרי 18 שנה, תדע אמי בהודמנות זו לאן נעלם הכובע הצהוב היפה שסרגה לי, אלוהים יסלח לאותו אפנדי. אני כבר מ יזמן לא שומרת לו טינה.

לא היה הרבה זמן. החבר הס עבודה היא בבית ספר במרכז ה של 20 ילד. דבר טוב מזה לא עצמי אפילו בחלומותי התורודים מחרת כבר הייתי אתו בכיתה חולל במהירות עצומה. לא הבנתי חש והיכן אני נמצאת, עד ש ימים, כשהחבר כבר עזב ונסע שאני מלמדת בבית ספר לילדים זה היה כבר מאוחר מדי. נג שיד וללמד שם. לימדתי את שם תלמידים בני 13, שראו אותי בקושי אפשר היה או לה אחרי הלימודים, כשהייתי יוצאת יוחנן, היה נישג אלי איה גיל עלי בצעקות חדות: „שלוס מורר מר?“ אתם זוכרים בודאי שיוש או עברית, ובודאי שלא את „מורה“: מורתי, מורתך, מורת בבית הספר לילדים קשיי חינוך תיים. אהבתי את העבודה, למרה לא ידעתי שאצטרך להשתמש רכשתי בשטח זה, כשאעבור לע רון.

***
יוחנן ליד הפסנתר
רב האור והתכלת וכולי בהם טובלת היום. בא חייל מן הדרך ובידו הושט לי פרח אדום.

***
שיד
על הסין נע אד עונת בפיגאל המסוער בת פרובאנס את חינו סחה: „בון סואר.“ בון סואר, מטייה הורי הצללים לצלם בון סואר השחר טר/

ארוחה מוסיקלית נערכת בביתנו, בכל יום בשעות הצהריים. אני חוזרת מן החזרות בתיאטרון ומוצאת את יוחנן ליד הפסנתר: את יעל, בתנו הקטנה, צורחת בלי פרטיטורה. אני מסינה ארוחה בבקבוק ויעל מוצאת בשענה שאני מנסה לשיר אחד משיריו של יוחנן.

משבתי את לימודי בבית הספר ה ז תיכנן בבית הכרם. הייתי תלמידה מצ טיינת, בחיי. כן, מחוץ לאנגלית. עד לשביר עית לא ידעתי אפילו מלה אחת אנגלית. עכשיו אני כבר יודעת: עד שיוחנן למד עב רית, הייתי מדברת אתו אנגלית. אתם יכר לים כבר להיני שהי ריגיני כמה איהבנות עד שהבננו אחד את השני.

מחוץ ללימודים, היינו משגעים את המו רים. אבל נדמה לי שבמקצוע זה עוסקים כל תלמידי בתי הספר התיכוניים בכל הארץ, ואף אחד אינו מתפאר בכך מעל דפי העתון, ובודאי לא בת מחוננת.

אני למדתי כל היום. עד שתיים הייתי בבית הספר, ומשלוש למדתי תחילה שיעורי פסנתר ויותר מאוחר באקדמיה החדשה למו טיקה בירושלים. זו היתה עבודת סרף. אבל היה כדאי.

כשלמדתי במכינה של הסמינר, הכרתי את יוחנן. הכל אירע במקרה: פצעתי את הרגל, ובמקום ללכת לטייל, לקח אותי אחד מ חברי למסיבה בבית פרטי. ליד הפסנתר ישב שלד עצמות מכוסה במעט מאד בשר, ניגן